



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně senátu JUDr. Ivanky Havlíkové a soudců JUDr. Naděždy Řehákové a Mgr. Martina Kříže v právní věci

žalobkyně: **100MEGA Distribution s.r.o.**, IČO: 60707969,
se sídlem Železná 681/7, 619 00 Brno,
zastoupena advokátem Mgr. Janem Andráškem,
se sídlem Kopečná 20, 602 00 Brno

proti

žalovanému: **Ministerstvo financí**
se sídlem Letenská 15, 118 10 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 4. 2015, č. j.: MF-17521/2015/3902-3,

takto:

I. Rozhodnutí Ministerstva financí ze dne 28. 4. 2015, č. j. MF-17521/2015/3902-3, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 23 893,- Kč do jednoho měsíce od právní moci rozsudku k rukám zástupce žalobce Mgr. Jana Andráška, advokáta.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně (dále též „žalobce“) se podanou žalobou domáhala přezkoumání shora uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto její odvolání proti rozhodnutí Generálního ředitelství cel (dále jen „GŘC“) ze dne 10. 2. 2015 č. j. 4607/2015-900000-304.1, jímž GŘC nařídilo obnovu řízení, které bylo ukončeno pravomocným rozhodnutím Celního úřadu pro Jihomoravský kraj (dále jen „Celní úřad“) ze dne 12. 2.

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

2014 č. j. 410-5/2014-530000-12, jímž byl žalobce potrestán pokutou ve výši 39.000,- Kč za pokračující správní delikt podle § 294 odst. 1 písm. e) zákona č. 13/1993 Sb., celního zákona (dále jen „celní zákon z roku 1993“), spočívající v tom, že žalobce nesprávně popsal a celně zařadil zboží při vyplňování celních prohlášení, a to za období od 1. 5. 2011 do 22. 12. 2011, rozhodnutí nabylo právní moci dne 17. 4. 2014 (dále jen „rozhodnutí o 1. pokutě“). Následně byla žalobci rozhodnutím Celního úřadu ze dne 5. 11. 2014, č. j. 2574-116/2014-53000-12 uložena další pokuta ve výši 59.000,- Kč, za spáchání téhož správního deliktu v období od 30. 12. 2011 do 17. 5. 2013 (dále jen „rozhodnutí o 2. pokutě“). Rozhodnutí o 2. pokutě bylo poté k odvolání žalobce zrušeno rozhodnutím GŘC ze dne 5. 2. 2015, č. j. 3992/2015-900000-304.1 a věc byla vrácena Celnímu úřadu k dalšímu řízení s tím, že oba pokračující správní delikty jsou jedním pokračujícím správním deliktem, který trval od 5. 1. 2011 do 17. 5. 2013, a nařídilo o obnovu řízení, kterým byla žalobci Celním úřadem uložena pokuta první.

2. Žalobce ve své žalobě namítá stejné vady jako v odvolání proti rozhodnutí GŘC ze dne 10. 2. 2015, kdy se jedná v zásadě o jediný žalobní bod, spočívající v nezákonnosti napadeného rozhodnutí způsobené tím, že nebyly naplněny zákonné podmínky pro nařízení obnovy řízení, kdy nařízení obnovy řízení z moci úřední je možné dle § 100 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“) za podmínek uvedených v § 100 odst. 1 správního řádu. Dle názoru žalobce nebyla splněna ani jedna z podmínek uvedených v § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu, tedy nevyšla najevo dříve neznámá skutečnost či důkaz, které existovaly v době původního řízení a tyto skutečnosti nejsou ku prospěchu žalobce. Co se týče první podmínky, je žalobce toho názoru, že Celní úřad mohl zjistit již před právní mocí rozhodnutí o 1. pokutě, že správní delikt byl pokračující od roku 2011 do roku 2013, neboť kontrola žalobce realizovaná Celním úřadem byla zaměřena na kontrolu celého dotčeného období. Rozhodnutí Celního úřadu o 1. pokutě nabylo právní moci dne 17. 4. 2014, tedy v době, kdy již Celní úřad mohl a měl z úřední povinnosti zjistit, že se jedná o jeden pokračující správní delikt, nikoli o dva, nejednalo se proto o novou skutečnost. Tento svůj názor žalobce opírá o prvorepublikovou jurisprudenci a současnou literaturu. Tvrzení žalovaného, jakož i GŘC, že až ode dne 25. 4. 2014, kdy došlo k projednání kontrolní zprávy, byl žalobce podezřelý z dalšího správního deliktu, považuje žalobce za účelové a nesprávné, neboť žalovaný sám v odůvodnění svého rozhodnutí uvádí, že kontrola druhého správního deliktu (rozhodnutí o 2. pokutě za období od 30. 12. 2011 do 17. 5. 2013) skončila dne 10. 4. 2014, tj. ještě před pravomocným skončením řízení ve věci prvního správního deliktu (rozhodnutí o 1. pokutě za období od 5. 1. 2011 do 22. 12. 2011). Na tom nemohlo ničeho změnit, že se mohl žalobce ke skončené kontrole následně vyjádřit. Vychází se totiž z podaných celních prohlášení a charakteristiky proclívaného zboží. Tyto údaje měl Celní úřad zjištěny a žalobce nemohl ani teoreticky v řízení nějaké relevantní důkazy doplnit. Žádné další skutečnosti a důkazy v řízení nevyšly najevo, ani žalobce na nic nového nepoukazoval. Kromě toho je podezření ze spáchání správního deliktu úvaha, kterou vytváří správní orgán na základě skutečností, které má k dispozici ze své úřední činnosti a pro takový poznatek není nutno mít k dispozici veškeré podklady. Není tedy pravdou, že si Celní úřad mohl učinit závěr o podezřelosti žalobce až 25. 4. 2014.
3. Podle žalobce nebyla naplněna ani druhá podmínka obnovy řízení, neboť obnova řízení není v jeho prospěch, ale představuje jedinou možnost jak pochybení Celního úřadu napravit. Vedle uvedených podmínek navíc při nařízení obnovy řízení z moci úřední

přibývá podmínka veřejného zájmu, kdy splnění všech uvedených podmínek musí být kumulativní.

4. Žalobce žádal, aby soud žalobou napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i rozhodnutí GŘC zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení.
5. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že žalobní důvody jsou v podstatě totožné s důvody odvolacími a uvedl, že se s nimi již vypořádalo napadené rozhodnutí. Žalovaný dále uvedl, že není pochyb o tom, že rozhodným dnem je právě den 25. 4. 2014, kdy bylo definitivně zjištěno, že tarifní zařazení zboží je v rozporu s právními předpisy, a tedy i dnem, kdy vyšly najevo dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy, které existovaly v době původního řízení. Až od uvedeného data bylo postaveno najisto, že kontrolní zjištění nasvědčují skutečnosti, že se žalobce dopustil deliktního jednání, celní úřad mohl tuto skutečnost reflektovat a začít deliktní jednání projednávat. Do tohoto data nedisponoval Celní úřad informací, že se i v tomto následujícím období dopustil žalobce deliktního jednání. Co se týče druhé podmínky, považuje žalovaný výklad žalobce za nesprávný a domnívá se, že podmínka, aby byly dříve neznámé skutečnosti ku prospěchu žalobce, se uplatňuje pouze v případě obnovy řízení na žádost účastníka. Tento svůj závěr žalovaný podpořil rozhodnutím Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2013 č. j. 4 As 40/2012-26. K pochybení celních orgánů dle názoru žalovaného nedošlo, a tudíž je namístě nařízení obnovy řízení. Závěrem žalovaný konstatoval, že pokud by závěry žalobce byly správné, bylo by řízení možné obnovit pouze v případě, kdy dříve neznámé skutečnosti jsou pro účastníka řízení prospěšné a zároveň by na obnově řízení byl veřejný zájem. V případě, že by veřejný zájem nebyl v souladu se zájmem účastníka, obnova řízení by nebyla možná, což dle žalovaného postrádá rozumný smysl.
6. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.
7. V replice k vyjádření žalovaného setrval žalobce na svých tvrzeních a upozornil na určité rozpory ve vyjádření žalovaného.
8. Při ústním jednání účastníci setrvali na svých stanoviscích. Soud důkazy navržené žalobcem neprováděl, neboť jsou součástí spisového materiálu, z něhož při přezkumu zákonnosti žalobou napadeného rozhodnutí vychází, proto je považoval za nadbytečné.
9. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán a vycházel při tom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a to v souladu s ustanovením § 75 odst. 1, odst. 2 soudního řádu právního, a dospěl k závěru, že je žaloba důvodná.
10. Při posouzení vyšel z následující právní úpravy:
11. Podle ust. § 100 odst. 1, 3, 5 správního řádu v rozhodném znění (1) řízení před správním orgánem ukončené pravomocným rozhodnutím ve věci se na žádost účastníka obnoví, jestliže a) vyšly najevo dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy, které existovaly v době původního řízení a které účastník, jemuž jsou ku prospěchu, nemohl v původním řízení uplatnit, anebo se provedené důkazy ukázaly nepravdivými, nebo b) bylo zrušeno či změněno rozhodnutí, které bylo podkladem rozhodnutí vydaného v řízení, které má být obnoveno, a pokud tyto skutečnosti, důkazy nebo rozhodnutí mohou odůvodňovat jiné řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování. (3) Ve tříleté lhůtě od právní moci rozhodnutí může o obnově řízení z moci úřední rozhodnout též správní orgán, který ve věci rozhodl v posledním stupni, jestliže je dán některý z důvodů uvedených v odstavci 1 a

jestliže je na novém řízení veřejný zájem; do konce uvedené lhůty musí být rozhodnutí o obnově řízení vydáno. (5) Na obnovu řízení se obdobně užije ustanovení § 94 odst. 4 a 5.

12. Ze správního spisu vyplynuly pro posouzení věci tyto podstatné skutečnosti:
13. Dne 1. 7. 2013 byla u žalobce zahájena Celním úřadem kontrola celních prohlášení po propuštění zboží za období od 1. 1. 2011 do 17. 5. 2013, jejímž výsledkem bylo dodatečné doměření cla pro nesprávný popis a celní zařazení zboží. Na základě kontroly byla žalobci uložena pokuta za spáchání pokračujícího správního deliktu rozhodnutím o 1. pokutě a následně rozhodnutím o 2. Pokutě. Proti tomuto druhému rozhodnutí podal žalobce odvolání. GŘC reagovalo na odvolání vydáním rozhodnutí ze dne 5. 2. 2015 č. j. 3992/2015-900000-304.1, kterým zrušilo rozhodnutí ze dne 5. 11. 2014 Celního úřadu a nařízením obnovy řízení rozhodnutím o 1. pokutě. U žalobce byla zahájena kontrola Celním úřadem dne 1. 7. 2013, a to za období od 1. 1. 2011 do 17. 5. 2013. Podle Záznamu Celního úřadu ze dne 14. 5. 2014 č. j. 2574-11/2014-530000-51 proběhla u žalobce kontrola po propuštění zboží (JSD z roku 2011/01 až 2013/05 na základě Rozkazu ŘČŘ Brno č. 38/2013. Kontrola JSD za rok 2011 byla ukončena dne 17. 10. 2013, podnět pro zahájení řízení o správním deliktu byl na příslušný odbor postoupen dne 29. 9. 2013. U zbývajících JSD (rok 2012 a 2013) byla kontrola ukončena 12. 5. 2014. Dle protokolu č. j. 2574-07/2014-530000-51 ze dne 25. 4. 2014 byl žalobce seznámen s kontrolním zjištěním týkajícím se celních prohlášení v období let 2012 a 2013. Žalobce byl následně přípisem Celního úřadu ze dne 25. 6. 2015 informován o zahájení obnoveného řízení a jeho předmětu, tedy o podezření ze spáchání správního deliktu způsobem uvedeným v § 294 odst. 1 písm. e) celního zákona z roku 1993.
14. Po provedeném přezkumu dospěl soud k těmto závěrům. Žalobce ve své žalobě uplatnil v zásadě jeden stěžejní žalobní bod, kterým je nezákonnost napadeného rozhodnutí z důvodu nenaplnění podmínek obnovy řízení v souladu s § 100 odst. 3 ve spojení s § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu. Za rozhodnou skutečnost, zda podmínky pro obnovu řízení byly naplněny či nikoli, považuje soud předně posouzení otázky, jestli je v konkrétním případě zjištění podezření ze spáchání správního deliktu za daná období novou skutečností, dříve neznámou, která existovala v době původního řízení. Podle závěrů soudu tomu tak není, o novou skutečnost nejedná, tudíž není naplněna základní podmínka pro nařízení obnovy řízení. Jak soud ověřil ze spisového materiálu, byla u žalobce zahájena kontrola Celním úřadem dne 1. 7. 2013, a to za období od 1. 1. 2011 do 17. 5. 2013. Kontrola tedy nebyla zahájena nejdříve pro rok 2011 a následně pro zbývajících období, ale pro celé dotčené období od 5. 1. 2011 do 17. 5. 2013. Podle Záznamu Celního úřadu ze dne 14. 5. 2014 č. j. 2574-11/2014-530000-51 proběhla u žalobce kontrola po propuštění zboží (JSD z roku 2011/01 až 2013/05 na základě Rozkazu ŘČŘ Brno č. 38/2013. Kontrola JSD za rok 2011 byla ukončena dne 17. 10. 2013, podnět pro zahájení řízení o správním deliktu byl na příslušný odbor postoupen dne 29. 9. 2013. U zbývajících JSD (rok 2012 a 2013) byla kontrola ukončena 12. 5. 2014. Dle protokolu č. j. 2574-07/2014-530000-51 ze dne 25. 4. 2014 byl žalobce seznámen s kontrolním zjištěním týkajícím se celních prohlášení v období let 2012 a 2013. Soud je přesvědčen, že Celní úřad v době vydání rozhodnutí o první pokutě za období roku 2011, tedy dne 12. 2. 2014, mohl a měl na základě kontrolní činnosti prověřit, zdali správní delikt nepokračoval i v roce 2012 a 2013, neboť u žalobce stále celní kontrolu prováděl. Za předpokladu, že by byla celní kontrola zahájena pouze pro rok 2011, následně by došlo k vydání rozhodnutí o doměření cla a uložení pokuty za správní delikt a poté k zahájení celní kontroly pro rok

2012, by byla situace jiná. V projednávaném případě byla ale celní kontrola zahájena pro celé dotčené období, proto správní orgán měl minimálně zvážit možnost, že správní delikt mohl pokračovat i v následujícím období, zjistit, zdali tomu tak skutečně bylo či nikoli a případně vydat jedno jediné rozhodnutí. Projednání kontrolních zjištění dne 25. 4. 2014 představuje okamžik seznámení žalobce s výsledkem celní kontroly, ale Celní úřad si mohl úsudek o podezření z pokračování správního deliktu vyvodit dříve, neboť k tomu měl podklady. Tomu nasvědčují zjištění vyplývající ze Záznamu Celního úřadu ze dne 14. 5. 2014. Za novou skutkovou okolnost, odůvodňující obnovu řízení z moci úřední, nelze, jak vyplývá z historické judikatury Nejvyššího správního soudu (Boh. A 4122/24, 7231/28, 9596/32), ke které se soud i nyní přiklonil, pokládat skutečnost, kterou úřad, jenž vydává rozhodnutí, mohl a z úřední povinnosti měl zjistit. V projednávané věci se proto nejedná o dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy, jak ust. § 100 odst. 1 písm. a) v úvodu předpokládá.

15. Splněna není ani druhá část podmínky pro obnovu řízení dle § 100 odst. 1 písm. a), tedy že dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy jsou ku prospěchu účastníka. Ze zjištěného skutkového stavu takový závěr nelze dovodit, neboť z něj nevyplývá, že by správní orgán hodlal žalobci pokutu snížit nebo řízení o ní zastavit. Rozumně lze spíše očekávat, že by v zamýšleném obnoveném řízení byla jedna pokuta za tak dlouho trvající správní delikt (r. 2011 - 2013) uložena vyšší, než ve svém součtu činily pokuty uložené v rozhodnutí o 1. pokutě a v rozhodnutí o 2. pokutě. Žalobce ostatně tvrdil, že mu případná obnova řízení nebude ku prospěchu, neboť jejím cílem je jeho potrestání za celý pokračující správní delikt a ne jen za jeho část v situaci, kdy Celní úřad vedl řízení chybně. Uvedené je podpořeno i dokumentem „Závěr č. 53 ze zasedání poradního sboru ministra vnitra ke správnímu řádu ze dne 13. 2. 2007“, podle kterého *„Obnova řízení z moci úřední v neprospěch účastníka řízení - Správní orgán nemůže podle § 100 odst. 3 správního řádu z moci úřední nařídit obnovu řízení, pokud vyšly najevo dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy, které existovaly v době původního řízení a nemohly být z objektivních důvodů v tomto řízení uplatněny, a pokud tyto skutečnosti nebo důkazy mohou v neprospěch účastníka řízení odůvodnit jiné řešení otázky, která byla předmětem správního řízení (viz důvod podle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu). V případě naplnění ostatních důvodů podle § 100 odst. 1 písm. a) a b) správního řádu lze nařídit obnovu řízení i v neprospěch účastníka řízení.“* I v případě, kdy by vyšly najevo dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy, které existovaly v době původního řízení, nelze nařídit obnovu řízení z moci úřední, pokud by účastníku řízení nebyly ku prospěchu
16. V této souvislosti nelze ani pominout, že správní orgány vedly řízení o nařízení obnovy z moci úřední a jejich povinností bylo v souladu s § 100 odst. 5 správního řádu obdobně užít ust. § 94 odst. 4 a 5 téhož zákona a šetřit práva nabytá v dobré víře ve smyslu § 2 odst. 3 správního řádu. Tato povinnost nenastane v případě, že by pravomocné správní rozhodnutí bylo vydáno např. na základě nepravdivých údajů, uvedených úmyslně žadatelem v žádosti nebo v průběhu řízení o ní, jak tomu bylo ve věci, na kterou žalovaný poukazoval ve vyjádření k žalobě (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2013, č. j. 4 As 40/2012-26). V projednávané věci tomu tak ale nebylo, skutkový stav byl jiný, žalobce ničeho nezamlčoval (tím spíše ne úmyslně), a lze tak uzavřít, že namítaný judikát na danou věc proto nedopadá. Soud plně přisvědčuje žalobci a komentované literatuře (Správní řád, Komentář, II. vydání, Jose Vedral, BOVA POLYGON), že správní orgány svým postupem napravovaly rozpor svých rozhodnutí s právními předpisy, respektive svá procesní pochybení, aniž by k tomu žalobce svým přičiněním jakkoli

přispěl. Žalobce tak byl v dobré víře, že rozhodnutí bylo vydáno korektně a proto je třeba jeho práva nabytá v dobré víře šetřit zákonem stanoveným způsobem. Napravit pochybení (vadný procesní postup) správního orgánu cestou obnovy řízení z moci úřední na úkor účastníka řízení nelze.

17. Vzhledem k tomu, že nebyla splněna první podmínka ust. § 100 odst. 3 správního řádu (není dán některý z důvodů uvedených v odstavci 1 písm. a), když písmeno b) se neužije), se soud již ani nemusel zabývat splněním druhé podmínky, podle které na novém řízení musí být veřejný zájem, neboť obě podmínky musí být splněny kumulativně. Pro úplnost však uvádí, že veřejný zájem na potrestání pachatele za celý pokračující správní delikt je bezpochyby legitimní, avšak bezdůvodný vzhledem k závěru soudu o tom, že nebyl naplněn některý z důvodů uvedený v odstavci 1.
18. Soud proto podle § 78 odst. 1, odst. 4 s. ř. s. žalobou napadené rozhodnutí pro nezákonnost zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V něm bude žalovaný podle odstavce 5 téhož ustanovení vázán právním názorem soudu, který ve zrušujícím rozsudku vyslovil.
19. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 soudního řádu správního. Žalobce byl ve věci úspěšný, proto mu soud přiznal náhradu nákladů za zaplacený soudní poplatek ve výši 3.000,- Kč a náklady právního zastoupení za 4 úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, podání žaloby, replika, účast u ústního jednání) po 3 100,- Kč dle § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu (dále jen „advokátní tarif“), za 4 paušální náhrady nákladů ve výši 300,- Kč dle § 13 odst. 3 advokátního tarifu, zameškaný čas, cestovné (jak soud ověřil z předložené specifikace zástupce žalobce), navýšeno o 21% DPH, tedy celkem částku 23 893,- Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 soudního řádu správního a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 4. dubna 2018

JUDr. Ivanka Havlíková, v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.